

Espai d'espiritualitat

L'ALEGRIA I LA GRÀCIA VAN JUNTES

Celebrem la festa de cinquanta dies, de la Pasqua florida a la Pasqua granada, plena dels fruits de l'Esperit. La joia cristiana no ve del món, ve del Senyor. Amb més motiu, si el món està trist, els cristians hem de regalar una alegria que ens ha estat regalada. Sant Pau ens exhorta: «Celebrem la Pasqua, vivint no amb el vell llevat de la dolenteria i la malícia, sinó amb els pans sense llevat de la sinceritat i la veritat» (1Co 5,8). El Senyor ha fet de nosaltres una obra meravellosa: pel baptisme som els seus fills. Sincronitzem la nostra vida amb la Pasqua del Senyor, la seva Hora.

Visquem en estat de Pasqua, vestim-nos del blanc de la resurrecció. Que la Pasqua de Crist ompli d'alegria les nostres celebracions i la nostra pregària del cor. Resem els salms il·luminats per la llum de la Pasqua. La Cinquantena pasqual és el temps en què ressona el "iubilus" del al·leluia. En la praxi litúrgica l'al·leluia es canta triple. Si amb el primer al·leluia no lloem prou el Senyor, en cantem un altre i, si encara ens sembla poc, el cantem una tercera vegada. El "iubilus" de l'al·leluia significa que l'alegria que ens ha donat el Senyor ningú ens la pot prendre. L'alegria i la gràcia sempre caminen juntes.

El món viu en la tenebra de la prova de l'epidèmia que l'ha afligit i l'afligeix encara, però els cristians sabem que al cor de la nit la Flama pasqual resplendeix. És una llum creixent, llum de la gràcia i de la caritat. Els cristians som les veritables icones de Crist que resplendeixen sempre per la caritat.

També en el temps de Pasqua proclamem el llibre dels Fets dels Apòstols. És un llibre que no té epíleg perquè cada comunitat eclesial està cridada a escriure, al llarg del temps, un capítol més d'aquest llibre que s'acabarà d'escriure quan el Senyor retorni en la glòria del seu Regne consumat. Que la nostra arxidiòcesi, cada comunitat, escrivim un bell capítol d'aquest llibre, ja que vivim en el temps de l'Esperit i de l'Església.

Rafael Serra Abellà, pvre.

Símbols i signes

L'ASPERSIÓ AMB L'AIGUA BENEÏDA

Amb aquest ritu, a l'inici de l'Eucaristia, demanem a Déu que renovi aquella gràcia que Ell vessà sobre nosaltres el dia del nostre baptisme, el dia en què vàrem unir-nos a Crist i ens vam incorporar a la seva Església.

L'aspersió amb aigua també és expressió del desig de purificació que tots necessitem per poder celebrar bé l'Eucaristia, però ens recorda sobre tot que, si som aquí, començant l'Eucaristia dominical, és perquè som cristians. Pecadors, sí, però cristians estimats per Déu. I com a poble de batejats ens disposem a escoltar la Paraula, a elevar a Déu les nostres pregàries i cants, a intercedir pel món sencer, a oferir el sacrifici de Crist a la Creu, i a participar del seu Cos i la seva Sang.

Aquesta evocació baptismal ens parla del protagonisme de Déu: ell vessa, com una pluja fina, sobre nosaltres, l'aigua de la Vida nova que neix de Crist ressuscitat. Però també ens convida a acollir, com terra assedegada, la salvació que ens ve de Crist. Per això l'actitud exterior, en rebre l'aspersió, és important: el gest d'inclinar-se, com un gest reverencial envers Déu que ens fa el regal de la seva vida, pot expressar allò que vivim interiorment: que acceptem i acollim, com un bé vivificant, el do de Déu que se'ns dona.

Lucas Garrido Vaqué

Què cantem?

TEMPS DE PASQUA. CANT D'ENTRADA: CRIST HA RESSUSCITAT, AL·LELUIA (CANTORAL LITÚRGIC BÀSIC)

Crist ha ressuscitat, al·leluia! i ens fa passar de mort a vida, al·leluia! Avui per tota la terra el poble dels redimits canta: al·leluia, al·leluia!

1. Enaltiu el Senyor que n'és de bo, perdura eternament el seu amor. / 2. Que responguin els qui veneren el Senyor, perdura eternament el seu amor. / 3. No moriré, viuré encara, per contar les proeses del Senyor. / 4. Obriu-me les portes dels justos, entraré a donar gràcies al Senyor. / 5. Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo. / 6. Beneït el qui ve en nom del Senyor, el Senyor és Déu: que ell ens il·lumini.

El text de l'antífona és un cant joïós que ens mostra el pas més important i definitiu que Crist ha fet: el pas cap a la vida plena, la vida eterna, la salvació, perquè en ell també nosaltres tinguem vida. Avui l'Església canta de nou l'al·leluia, emmudit durant la Quaresma, perquè la resurrecció del Senyor l'omple de la felicitat plena que tant busquem en el nostre dia i que només l'obtenim quan estem a prop del Crist.

Les estrofes d'aquest cant són del salm 117, el salm pasqual per excel·lència. Aquest resumeix l'obra salvadora de l'Èxode de forma poètica i amb to de victòria. És un cant al «dia del Senyor», la Pasqua, la gran obra que avui ha fet Déu i que hem de celebrar (estrofa 5) els qui venerem el Senyor (estrofa 2), celebrant que perdura eternament el seu amor (estrofa 1) perquè per Jesús, el qui ve en nom del Senyor (estrofa 6), les portes del Paradís han estat obertes (estrofa 4). Tot això no ens ho podem quedar per nosaltres, n'hem de donar testimoni contant les proeses del Senyor (estrofa 3).

Maria Cerdà Martí, Meritxell Nin Mercadé

Sants de casa nostra

18 de maig, memòria de sant PRÒSPER

Fou arquebisbe de Tarragona a principis del s. VIII. L'any 711, per motiu de la invasió musulmana, es va veure obligat a abandonar la seu episcopal i va marxar a Itàlia. Per aquest esdeveniment és comptat com l'últim arquebisbe del període visigòtic. Emprengué el viatge acompanyat dels preveres Justí i Procopi, i els diaques Pantaleó, Marçal i Jordi. Es van endur les relíquies dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi per a protegir-les de la seva profanació i també el Liber Orationum Festivitatibus, conegut com Oracional de Verona, que és un llibre de litúrgia hispànica de principis del s. VIII. Forma part del catàleg de la Biblioteca Capitulària de Verona i per això pren el nom d'aquesta ciutat italiana. Conté les oracions de tres misses del temps de Quaresma i també les del comú de màrtirs. És molt interessant l'esment en el llibre de les quatre esglésies que en aquella època hi havia a la ciutat de Tarragona: Sant Fructuós (basílica visigòtica construïda a l'arena de l'amfiteatre i que actualment se'n conserven algunes restes), Sant Pere (església que estava situada en una volta de la capçalera del circ romà), la Santa Jerusalem (possible advocació de la catedral visigòtica) i una altra que probablement estava dedicada a sant Hipòlit.

Durant la seva estada a Itàlia va fundar el monestir de San Fruttuoso di Capodimonte, lloc dipositori de les relíquies dels màrtirs tarragonins, on va morir uns anys després. Està enterrat a l'església parroquial del poble de Camogli. La representació iconogràfica més habitual és vestit de bisbe amb els atributs de la mitra i el pal·li, amb la mà dreta subjecta un bàcul i amb l'esquerra un vaixell que recorda el viatge des de Tarragona a la Ligúria italiana.

El dia 18 de maig de l'any 1950, l'arquebisbe Benjamín de Arriba y Castro va rebre unes relíquies del sant per a la seva veneració a la Catedral de Tarragona, i el papa Joan XXIII va concedir la celebració d'un ofici de sant Pròsper a tot l'Arquebisbat en aquest dia. És el patró de la ciutat de Camogli (Gènova) i celebren la seva festa el dia 2 de setembre. Diuen uns goigs: «Quan el sarraí baixava assolant aquest terrer, vostre zel determinava salvar el tresor més ver. I un navili s'enriquia amb relíquies d'admirar. Sant Pròsper de Tarragona, la ciutat vora la mar: Escolteu qui en Vós confia, vulgueu-lo sempre ajudar». Sant Pròsper, pregueu per nosaltres!

Joan Bonet Olivé

L'Eucaristia, pas a pas

EL BES DE L'ALTAR I LA SEVA ENCENSACIÓ

Durant el cant d'entrada, quan el celebrant arriba a l'altar, el saluda amb una inclinació, el besa i el pot encensar juntament amb la creu i les imatges, perquè l'altar és un símbol de Crist, «la pedra que corona l'edifici» (Sl 118,22). Crist, mort i ressuscitat, és el centre de la nostra celebració, ja que ens dona la seva Paraula (per això el llibre dels sants Evangelis es pot deixar sobre l'altar i, des de llà, portar-lo a l'ambó per a la seva proclamació) i el seu Cos i Sang. L'altar, Crist, dona la Paraula i el Sagrament a la seva comunitat.

El petó de l'altar és un bes d'amor al Senyor, simbolitzat en la santa taula. Així ho explicava el prevere madrileny Rubén Pérez Ayala, mort en una explosió de gas el passat gener, parlant del seu escolà Gabriel, amb síndrome de Down: «El primer dia que va fer d'escolà amb mi, al besar l'altar a l'inici de la celebració, Gabriel també el va besar. Li vaig dir que l'altar solament podia besar-lo jo, però ell em digué: "Ostres, doncs jo també vull besar-lo". Al final li vaig dir que jo ho faria pels dos, però al següent diumenge, al besar l'altar, Gabriel va posar la seva galta sobre l'altar amb un gran somriure. En acabar, li vaig recordar que jo besaria l'altar pels dos, però ell em va respondre: "Pare, jo no el vaig besar. Ell em va besar a mi". Quan vaig tancar el temple, em vaig apropar a l'altar i vaig posar-hi la meua galta a sobre, demanant-li: "Senyor, besa'm com a Gabriel". Aquell nen em va recordar que guanyar el cor d'aquell poble solament podia ser des de la dolça intimitat amb l'únic sacerdot: Crist».

L'encens té un doble sentit en la litúrgia: és signe d'adoració a Déu, a Crist (simbolitzat en l'altar), i de veneració als sants i santes, representats en les seves imatges i presents en l'Eucaristia. Però també és signe de la nostra pregària i lloança a Déu, que puja a la seva presència, des de l'altar, com un perfum agradable. «Que el meu prec pugui davant vostre com l'encens» (Sl 141,2).

Quan entrem a l'església, mirem l'altar i saludem-lo amb una inclinació plena de reverència. Unim-nos de cor al bes que li fa el celebrant com un signe de la nostra estima al Senyor, fet taula per alimentar-nos amb la seva Paraula i amb el seu Cos i Sang, que donen Vida i comunió a l'Església. Unim-nos de cor a l'encensació i vegem en ella la nostra adoració i la nostra pregària.

Xavier Roig Rovira, pvre.

